

Prekentekest: Matt 13,31-33

Ei likning til sette Jesus fram: Himmelriket er likt eit sennepsfrø som ein mann tok og sådde i åkeren sin. Det er mindre enn alle andre frø, men når det har vakse opp, er det større enn andre hagevokstrar; det vert til eit tre, og fuglane i lufta kjem og byggjer reir i greinene på det. Endå ei likning fortalde han dei: Himmelriket er likt ein surdeig som ei kvinne tok og la inn i tre mål mjøl, til alt i hop var syrt.

Slik lyder Herrens ord.

I dagens to liknelser bruker Jesus bilder som er godt kjent. Selv om det ikke sås sennepsfrø hos oss, så skjønner vi prinsippet. Sennepsfrøet er lite. Det er ikke det minste i verden, men blant frøene som ble sådd i jordbruket i områdene der Jesus gikk rundt den gang, var nok sennepsfrøet det minste.

Selv om vi er vant med at det skjer, så er det egentlig ganske ufattelig, synes jeg, at fra det lille frøet blir det til sist et tre eller en stor busk. Sennepstreet var den største av hagevekstene og ble en busk på nesten tre meter. Vi vet jo at det skjer, men ellers, hvem skulle vel kunne tro at det lille frøet hadde hele den store busken i seg?

Vi står i dag og ser på den store busken som strekker seg ut i alle retninger. Den gang stod disiplene og så på det lille frøet. Det så både lite og ubetydelig ut i starten, en jødisk rabbi og hans tolv disipler. Riktig nok også flere som trodde og som sluttet seg til, men likevel – sammenliknet med det som var stort i verden var det ingen ting.

Vi kjenner historien og vet hvordan kristendommen skulle bre seg ut, vokse og bli den dominerende religionen i store deler av verden. Ja, greinene av sennepsbusken strekker seg ut på alle kontinenter i dag. Det lille ble til noe ufattelig stort målt i utstrekning og kvantitet.

Vel, det er lett for oss som ser den store busken, å godta at starten var liten. Hva om det var vi som holdt det lille frøet i hånda og syntes det så både smått og ubetydelig ut det vi drev med? Kanskje kan noen kjenne det sånn i dag. Det store flertallet holder seg borte. Hvor er folk i sin alminnelighet når menigheten samles? Vi sliter med oppslutning om mye kristent arbeid hos oss på Eide, Heskestad og Ualand.

På den andre siden, vi fortsetter å gjøre det disiplene gjorde den gang. Vi forkynner Guds ord. Det kommer tross alt noen. I årenes løp blir de noen til mange. Hvem vet om ikke det arbeidet vi i dag er en del av, om noen år får vind i seilene? Historien er full av eksempler. Kanskje man klarte å få med seg én på himmelveien i løpet av sitt liv. Så har det også hendt at den ene i sin tur fikk med seg flere, som igjen fikk med seg én eller to. Som sagt, historien er full av eksempler. Vi trenger ikke å trekke fram de

store evangelistene og forkynnerne. Veksten skjer mye i det stille. Noen vender også tilbake til troen på sine eldre dager.

Jeg kjente en, han døde for noen år siden. Da han fikk slag tenkte han, - så lett kan altså livet blåses ut. Jeg kunne vært død, men fikk leve. Dette er kanskje den muligheten jeg får til å gjøre noe med min evighetssak. I morgen kan det være for sent. Han forspilte ikke sin sjanse, men klamret seg til Jesus den tiden han hadde igjen, fullt bevisst på at han også hadde mye å gjøre opp for. Han hadde ikke vært den gode familiefaren han skulle ha vært.

En annen mann jeg kjente av samme generasjon, han konkluderte med at det var ikke mulig for ham å vende om. Han hadde for mye på samvittigheten. I et festlig lag hjalp alkoholen nok på hemningene til å bli åpenhjertig. Så lang jeg kunne se holdt han fast på sin livskurs uten Jesus også i edru tilstand like til sin dødsdag. Han så forbildet i Jesus, men ikke Frelseren.

Et ja og et nei kan høres så lite ut, etter som det er mye vi må ta stilling til gjennom livet. Men et ja til Jesus er en himmelvid forskjell fra et nei og et kanskje det aldri blir noe av. Det lød en gang et ja i vår dåp. Den gang lød det et klart ja til at vår tro skulle få gode vekstvilkår. Det sies ja til Jesus hver gang et lite barn blir døpt.

Jesus kalte dåpen for å bli født på ny av vann og Ånd. (Joh 3,5) En ny fødsel er som med et lite frø. Alt er der i utgangspunktet. I dåpen er det ikke vannet i seg selv som gjør susen, men det er vannet og Ånden i kraft av et ord fra Jesus. Dåpen er en hellig handling på befaling fra Herren selv.

Så er da alt til stede i den lille starten, i det som mange i livets uklokskap regner for null og niks. I det lille frøet er spirekraft så det holder, men troen må komme til, bevisstheten på å ville leve slik Jesus og apostlene har lært oss.

Kanskje ser vi i ettertid at vi maktet det ikke. Kanskje ser vi også stygge spor av våre levde liv. Ja, selv om en ikke ønsket det slik, skal det noe til å ha levd seg langt inn i voksenalderen uten at det ligger vrakrester igjen i grøftkantene langs den veien en gikk. Kanskje noe havarerte underveis, et mistak eller en villet handling?

I det lille frøet fikk vi alt vi trengte, men vår kristne tro er et nådens evangelium. Vi forlater ikke dåpen, men vi lever i den hele tiden, for dåpen er nådemiddel – og nåde er det vi trenger for livet.

I det andre bildet møter vi surdeigen som gjennomsyrrer hele deigen. Men det tar tid, for det var en liten surdeig, det var lite gjær, for å si det slik, i hele 40 liter mel. Resultatet kjenner vi like fullt. Hvem har vel ikke glemt en brøddeig til heving, og den velter seg ut over kantene og ned på benken. Eller slik jeg gjorde en gang da jeg satte en loffdeig til heving på en radiatorovn. Det ble mye kliss, kort fortalt.

De to bildene handler om det samme, sennepsfrøet og surdeigen. Det som var så lite i starten, det virket over tid og ble til mye. Så også dåpen i den troendes liv.

Å vende tilbake til dåpens nåde er å ta på alvor at det nye livet vi fikk av Jesus, det lever vi i nåden. Å leve i nåden er å leve i oppgjør med Gud og medmennesker.

Så kan det være ei tung mil å gå, dørstokkmila til den en har noe uoppgjort med. Det kan også virke som en uoverstigelig barriere å gå de få meterne som er opp til nattverdringen i kirken for å motta Jesu legeme og blod som han ga til soning for alle våre synder. Like fullt hører disse skrittene med til de viktigste du tar i ditt liv.

Man kan holde fast på at livet lar seg ikke forandre, og det blir ens livs motto. Alternativt kan en se det slik at det ble tross alt en gang plantet et frø i mitt liv i dåpen. I dag vil jeg la frøet få spire og gro.

Ære vere Faderen og Sonen og Den Heilage Ande, som var og er og vera skal éin sann Gud frå æve og til æve. Amen.